

BUDSKABET GØR DET IKKE ALENE

Björn Afzelius & Mikael Wiehe på Sysselettinget d. 11/2.

Anmeldt af Jens Dalgaard.
Foto: Sysselettinget.

"Det er ikke et spørgsmål om den slags musik man spiller er politisk eller ej", siger Mikael Wiehe, "det er et spørgsmål, om man har et ærligt forhold til det man laver", han understreger med nogle armbevægelser. Vi sidder i Sysselettingets stueetaage i en pause under hans og Björn Afzelius' optræden. De to er i flere sammenhænge blevet udråbt som faddere til den politiske rockmusik i Skandinavien, og jeg prøver at få en lidt nøjere definition af, hvad politisk rockmusik egentlig er. Afzelius fortæller at der efterhånden ikke rent branchemæssigt er den store forskel på kommerciel og politisk rock, eftersom de etablerede pladeselskaber udelukkende går efter hvad der kan sælges. Kan de sælge politisk rock, så gør de det. Nu om dage er der ingen, der køber musik, blot fordi den er alternativ eller politisk. Kravene til kvalitet er øget, både m.h.t. lyd, udformning af pladeomslag, markedsføring o.s.v. Folk vil have kvalitet og hvad det angår, er der ikke nogen forskel på den alternative svenske musikbevægelse "Musikrörelsen" 's selskab og de store selskaber som EMI og CBS. Som Afzelius siger et andet sted: "Man kan måske sige at Musikrörelsen har nærmet sig branchen rent teknisk, og branchen har nærmet sig os rent ideologisk".

Hvis man ikke lige vidste hvem de var, ville man nok heller ikke kunne mærke nogen synderlig forskel på deres optræden og på andre dygtige folkemusik-kunstneres, eftersom det var umuligt at følge med i teksterne, bare man stod lidt skråt for højttalerne. I øvrigt formede aftenen sig på den måde, at de den første halvdel af programmet havde hver deres solooptræden. Numrene blev ledsaget af små humoristiske historier og kom-

mentarer, og et nærmest andægtigt lyttende, stopfyldt Sysseletting - gennemsnitsalder over tredive - svarede igen med et varmt bifald.

På mit spørgsmål om hvorfor de var på turne alene, svarede de, at de jo havde hvert deres orkester, og at det var langt nemmere for dem at sammensætte et akustisk program end at skulle stable et fælles orkester på benene. Afzelius nævnte også, at det var rart, at man for en gangs skyld var fri for at slæbe

de to tons udstyr. Rent økonomisk må det vel også give lidt pote, idet arrangementslisten over deres Danmarksturne sagde udsolgt overalt. Der foretog dog ikke noget om, om denne turne var en enkelt eksperimentel svale, eller om det var noget, man ville tage op senere. Foreløbig kommer Björn Afzelius jo med sine Globetrotters på en landsomfattende turne i april/maj.

Anden halvdel af aftenen var Wiehe og Afzelius sammen på scenen. Også her

formåede de at fastholde den fortættede stemning af en rar og indholdsrig aften. Det gjorde de både i kraft af et personligt og ikke mindst musikalsk samspil, men også p.g.a. - man må nærmest sige et særdeles indforstået, men også kompetent publikum, der talte adskillige af Hjørings førende musikfolk. Begge har en tone og en stemmeføring, der passer godt i bl.a. Wiehes Dylanforsvenskninger. En anden musikalsk kvalitet, som jeg ikke på forhånd havde tiltroet dem, var en særde-

les velsunget og vellydende flerstemmighed, faktisk noget i retning af Simon & Garfunkel. Denne musikalske flirten med forskellige genrer og altså også bl.a. skønsang, falder i tråd med deres udsagn om at det for al slags musik, også politisk rockmusik, gælder, at lyd billedet må være i orden. Hvis ikke musikken har kvaliteter, der gør den interessant og spændende at lytte til, så vil man ikke kunne formidle et budskab i form af en nok så vedkommende tekst.

